

Η Επίθεση των Χεριών

Διδακτική Επιστολή
Από τον Derek Prince

Αν είχε αφεθεί αποκλειστικά στην ανθρώπινη γνώση για να αποφασίσει ποιες είναι οι έξι βασικές δοξασίες της Χριστιανικής πίστης, είναι πολύ πιθανό ότι αυτή η δοξασία της Επίθεσης των Χεριών δεν θα είχε συμπεριληφθεί ποτέ. Όμως, σε τελική ανάλυση, η καλύτερη ερμηνεία της Αγίας Γραφής είναι η ίδια η Αγία Γραφή. Σε αυτή την διδακτική επιστολή, θα εξετάσουμε τις πτυχές της τέταρτης από αυτές τις δοξασίες. — Η Επίθεση των Χεριών.

Τι ακριβώς πρέπει να καταλάβουμε από τη φράση «Η ~Επίθεση των Χεριών»; Είναι μια πράξη κατά την οποία ένα άτομο τοποθετεί τα χέρια του πάνω στο σώμα ενός άλλου ατόμου, με κάποιο συγκεκριμένο πνευματικό σκοπό. Συνήθως αυτή η πράξη συνοδεύεται είτε από προσευχή, είτε από έναν προφητικό λόγο, ή και τα δύο.

Έξω από τον χώρο της θρησκείας, η πράξη αυτή της επιθέσεως των χειρών δεν είναι κάτι ξένο ή παράξενο για την κανονική ανθρώπινη συμπεριφορά.» Για παράδειγμα, σε ορισμένα μέρη του κόσμου, όταν δύο άνδρες που είναι φίλοι συναντώνται, είναι φυσιολογικό να βάζουν τα χέρια τους ο ένας στους ώμους του άλλου.

Αυτή η πράξη αποτελεί αναγνώριση της φιλίας τους και της χαράς τους που συναντιούνται. Ή, όταν μία μητέρα έχει ένα παιδί που παραπονιέται για πονοκέφαλο ή πυρετό, είναι απολύτως φυσικό — μάλιστα, σχεδόν ενστικτώδες — να βάζει το χέρι της στο μέτωπο του παιδιού της και μ' αυτόν τον τρόπο να το καταπραΰνει ή να το χαϊδεύει.

Μέσα στον χώρο της θρησκείας, λοιπόν, η πράξη της επιθέσεως των χειρών μπορεί να θεωρηθεί ως μία προέκταση ή προσαρμογή αυτού που είναι βασικά μία φυσική ανθρώπινη ενέργεια. Ως θρησκευτική πράξη, η επίθεση των χειρών κανονικά δηλώνει ένα από τρία πιθανά πράγματα.

Πρώτον, το πρόσωπο που επιθέτει τα χέρια μπορεί μ' αυτόν τον τρόπο να μεταδώσει πνευματική ευλογία ή εξουσία σε εκείνον επάνω στον οποίο επιτίθενται τα χέρια· δεύτερον, το πρόσωπο που επιθέτει τα χέρια μπορεί μ' αυτόν τον τρόπο να αναγνωρίσει δημόσια κάποια πνευματική ευλογία ή

εξουσία που έχει ήδη λάβει από τον Θεό εκείνος επάνω στον οποίο επιτίθενται τα χέρια· τρίτον, το πρόσωπο που επιθέτει τα χέρια μπορεί μ' αυτόν τον τρόπο να αφιερώσει δημόσια στον Θεό για κάποιο ιδιαίτερο έργο ή διακονία, εκείνον επάνω στον οποίο επιτίθενται τα χέρια. Κατά καιρούς, και οι τρεις αυτοί σκοποί μπορούν να συνδυαστούν σε μία και την αυτή πράξη επιθέσεως των χειρών.

Δύο Προηγούμενα της Παλαιάς Διαθήκης

Εάν τώρα στραφούμε κατευθείαν στην Αγία Γραφή, βρίσκουμε ότι η επίθεση των χειρών ήταν μια ήδη αποδεκτή συνήθεια από τα πρώτα κιόλας χρονικά του λαού του Θεού, όπως αναφέρεται στο βιβλίο της Γένεσης. Για παράδειγμα, στη Γένεση 48:14 διαβάζουμε πώς ο Ιωσήφ έφερε τους δύο γιους του (τον Εφραίμ και τον Μανασσή) στον πατέρα του Ιακώβ, για να λάβουν την ευλογία του Ιακώβ.

Τότε ο Ισραήλ [Ιακώβ] άπλωσε το δεξί του χέρι και το έβαλε πάνω στο κεφάλι του Εφραίμ, που ήταν ο νεώτερος. Όμως, ο Ιακώβ έδειξε ότι είχε συνειδητοποιήσει τη θεϊκή καθοδήγηση όταν έβαλε το δεξί του χέρι πάνω στον Εφραίμ και το αριστερό του χέρι πάνω στον Μανασσή. Με τα χέρια του ακόμη σταυρωμένα σε αυτή τη θέση, προχώρησε τότε να ευλογήσει τα δύο αγόρια, δίνοντας την πρώτη και μεγαλύτερη ευλογία στον Εφραίμ και τη μικρότερη στον Μανασσή.

Αυτή η περικοπή δείχνει ξεκάθαρα ότι ήταν μια αποδεκτή συνήθεια η ευλογία του Ιακώβ να μεταδίδεται στους δύο εγγονούς του με την επίθεση των χειρών του επάνω στα κεφάλια τους· και, επιπλέον, ότι η μεγαλύτερη ευλογία μεταδιδόταν μέσω του δεξιού χεριού του Ιακώβ και η μικρότερη μέσω του αριστερού του χεριού.

Για το δεύτερο παράδειγμά μας, διαβάζουμε ότι καθώς ο Μωυσής πλησίαζε στο τέλος της επίγειας διακονίας του, ζήτησε από τον Κύριο να διορίσει έναν νέο ηγέτη για τον Ισραήλ, ο οποίος θα ήταν έτοιμος να πάρει τη θέση του Μωυσή. Ο τρόπος με τον οποίο ο Κύριος όρισε στον Μωυσή να φροντίσει γι' αυτή την ανάγκη καταγράφεται στους Αριθμούς 27:18-20:

«18Τότε ο Κύριος είπε στο Μωυσή: «Πάρε τον Ιησού, γιο του Ναυή, που είναι άντρας με ικανότητες και βάλε το χέρι σου πάνω του. 19Φέρε τον να σταθεί μπροστά στον Ελεάζαρ, τον ιερέα, και στην κοινότητα και θα του δώσεις αρμοδιότητες εκεί μπροστά σε όλους. 20Θα του δώσεις μερικές από τις εξουσίες σου, ώστε να

υπακούει σ' αυτόν όλη η ισραηλιτική κοινότητα.»

Ο τρόπος με τον οποίο ο Μωυσής εκτέλεσε αυτή την εντολή του Κυρίου καταγράφεται στα εδάφια 22 και 23 του ίδιου κεφαλαίου:

«22Ο Μωυσής έπραξε όπως τον διέταξε ο Κύριος. Πήρε τον Ιησού και τον έφερε μπροστά στον Ελεάζαρ, τον ιερέα, και σ' ολόκληρη την κοινότητα. 23Έβαλε τα χέρια του πάνω του και του έδωσε αρμοδιότητες, όπως τον είχε διατάξει ο Κύριος.»

Το αποτέλεσμα που επετεύχθη στον Ιησού του Ναυή καταγράφεται στο Δευτερονόμιο 34:9.

«9Ο Ιησούς, γιος του Ναυή, ήταν γεμάτος με πνεύμα σοφίας, γιατί ο Μωυσής είχε επιθέσει τα χέρια του πάνω του. Οι Ισραηλίτες ήταν υπάκουοι σ' αυτόν, κι ακολουθούσαν τις οδηγίες που είχε δώσει ο Κύριος στο Μωυσή.»

Από αυτά τα εδάφια βλέπουμε ότι αυτή η πράξη του Μωυσή, να επιθέσει τα χέρια του επάνω στον Ιησού του Ναυή, ήταν εξαιρετικής σημασίας τόσο για τον Ιησού του Ναυή ατομικά όσο και για ολόκληρο το λαό του Ισραήλ συλλογικά. Με αυτή την θεϊκά καθορισμένη πράξη, ο Μωυσής πέτυχε δύο κύριους σκοπούς. Πρώτον, μετέδωσε στον Ιησού του Ναυή ένα μέτρο της πνευματικής σοφίας και τιμής που είχε λάβει από τον Θεό· δεύτερον, αναγνώρισε δημοσίως ενώπιον ολόκληρου του λαού του Ισραήλ τον διορισμό του Ιησού του Ναυή από τον Θεό ως ηγέτη που θα τον διαδεχόταν.

Θεσμοί της Καινής Διαθήκης για τη Θεραπεία

Ας στραφούμε τώρα στην Καινή Διαθήκη και ας δούμε ποιο ρόλο παίζει ο θεσμός της επιθέσεως των χειρών. Θα διαπιστώσουμε ότι υπάρχουν πέντε διαφορετικοί σκοποί για τους οποίους μπορεί να χρησιμοποιηθεί η επίθεση των χειρών, σύμφωνα με τις εντολές και τα παραδείγματα της Καινής Διαθήκης. Αυτοί είναι: η επίθεση των χειρών για σωματική θεραπεία, για τη μετάδοση του βαπτίσματος εν Πνεύματι Αγίω, για τη μετάδοση πνευματικών χαρισμάτων, για την αποστολή Χριστιανών εργατών από την τοπική εκκλησία, και για τον διορισμό διακόνων ή πρεσβυτέρων.

Ο πρώτος από αυτούς τους σκοπούς (ο οποίος είναι ο μόνος που θα εξετάσουμε σε αυτή τη μελέτη) συνδέεται άμεσα με το έργο της σωματικής θεραπείας. Εξουσιοδοτείται από τον ίδιο τον Ιησού στην τελική εντολή Του προς τους μαθητές

Του στο τέλος της επίγειας διακονίας Του, όπως καταγράφεται στο κατά Μάρκον 16:17-18. Σε αυτά τα εδάφια, ο Ιησούς καθορίζει πέντε υπερφυσικά σημεία που θα συνοδεύουν το κήρυγμα του Ευαγγελίου και τα οποία μπορούν να επικαλεστούν όλοι οι πιστοί μέσω της πίστης στο όνομα του Ιησού. Το πέμπτο από αυτά τα υπερφυσικά σημεία που καθόρισε ο Ιησούς είναι:»

«17Τούτα δε τα σημεία θα παρακολουθούν εκείνους που πίστεψαν: Στο όνομά μου θα...θα βάζουν τα χέρια επάνω σε αρρώστους, και θα γιατρεύονται.»

Εδώ η επίθεση των χειρών στο όνομα του Ιησού ορίζεται ως μέσο με το οποίο μπορεί να δίνεται σωματική θεραπεία σε όσους είναι άρρωστοι. Αργότερα στην Καινή Διαθήκη, στην επιστολή του Ιακώβου 5:14-15, ορίζεται μια άλλη, ελαφρώς διαφορετική εντολή:

«14Ασθενεί κάποιος ανάμεσά σας; Ας προσκαλέσει τούς πρεσβύτερους της εκκλησίας, και ας προσευχηθούν επάνω του, αφού τον αλείψουν με λάδι στο όνομα του Κυρίου. 15Και η προσευχή με πίστη θα σώσει αυτόν που πάσχει, και ο Κύριος θα τον εγείρει· και αμαρτίες αν έπραξε, θα του συγχωρηθούν.»

Ο θεσμός που καθορίζεται εδώ είναι η χρήση των ασθενών με έλαιο στο όνομα του Κυρίου.

Και οι δύο αυτοί θεσμοί είναι αποτελεσματικοί μόνο μέσω της άσκησης πίστης στο όνομα του Κυρίου Ιησού. Στην περίπτωση της χρήσης με έλαιο, δηλώνεται συγκεκριμένα ότι η προσευχή πρέπει να συνοδεύει αυτή τη πράξη. Στην περικοπή για την επίθεση των χειρών στους ασθενείς στο κατά Μάρκον Ευαγγέλιο, δεν γίνεται ειδική αναφορά στην προσευχή. Όμως, στις περισσότερες περιπτώσεις είναι φυσικό να προσευχόμαστε για τον ασθενή, καθώς και να του επιθέτουμε τα χέρια.

Πάλι, κατά τη χρήση των ασθενών με έλαιο, συχνά φαίνεται φυσικό — στην πραγματικότητα, σχεδόν ενστικτώδες—να επιθέτουμε τα χέρια ταυτόχρονα. Με αυτόν τον τρόπο, οι δύο θεσμοί συνδυάζονται σε έναν. Όμως, αυτό δεν είναι απαραίτητο. Είναι απόλυτα σύμφωνο με την Αγία Γραφή να επιθέτουμε τα χέρια στους ασθενείς χωρίς να τους χρίουμε με έλαιο. Ομοίως, είναι απόλυτα σύμφωνο με την Αγία Γραφή να χρίουμε τους ασθενείς με έλαιο, χωρίς να τους επιθέτουμε τα χέρια.

Φυσικά προκύπτει το ερώτημα: Υπάρχει κάποια διαφορά στη χρήση ή στο σκοπό αυτών των δύο θεσμών — δηλαδή, της επιθέσεως των χειρών στους ασθενείς και της χρίσης τους με έλαιο; Υπάρχουν περιπτώσεις ή καταστάσεις στις οποίες είναι πιο κατάλληλο να χρησιμοποιηθεί ο ένας θεσμός αντί του άλλου; Και αν ναι, ποιες είναι αρχές της Αγίας Γραφής που καθοδηγούν τη χρήση τους;»

Για τους Χριστιανούς

Το απόσπασμα στην επιστολή του Ιακώβου σχετικά με το χρίσμα με λάδι ξεκινά με τα ακόλουθα λόγια:

«Ασθενεί κάποιος ανάμεσά σας; Ας προσκαλέσει τούς πρεσβύτερους της εκκλησίας»

Επειδή η επιστολή του Ιακώβου απευθύνεται κυρίως σε ομολογούντες Χριστιανούς (αν και μεταξύ του Ιουδαϊκού λαού), η φράση «ανάμεσά σας» φαίνεται να αναφέρεται κυρίως στους πιστούς. Αυτό συμφωνεί επίσης με την εντολή που ακολουθεί αμέσως: «Ας προσκαλέσει τούς πρεσβύτερους της εκκλησίας».

Κάποιος που δεν έχει κάνει καμία δημόσια ομολογία πίστης και δεν συνδέεται με κάποια χριστιανική εκκλησία δεν θα περιλαμβανόταν στη φράση «ανάμεσά σας», ούτε θα ήξερε ποιοι ήταν οι πρεσβύτεροι της εκκλησίας για τους οποίους θα έπρεπε να καλέσει. Φαίνεται επομένως ότι αυτός ο θεσμός της χρίσης με έλαιο προορίζεται κυρίως για εκείνους που ήδη ομολογούν πίστη στον Χριστό και συνδέονται με μια χριστιανική εκκλησία.

Το δεύτερο σημαντικό μάθημα που περιέχεται σε αυτή την περικοπή από την επιστολή του Ιακώβου είναι ότι ο Θεός αναμένει οι Χριστιανοί να συνδέονται με μια εκκλησία και ότι οι ηγέτες αυτής της εκκλησίας πρέπει να είναι έτοιμοι να υπηρετήσουν με πίστη, σύμφωνα με την Αγία Γραφή, τις σωματικές ανάγκες των μελών της εκκλησίας τους. Η φράση «Ας προσκαλέσει τούς πρεσβύτερους της εκκλησίας, και ας προσευχηθούν επάνω του, αφού τον αλείψουν με λάδι στο όνομα του Κυρίου» φέρει και τις δύο αυτές υποδηλώσεις: Πρώτον, ότι κάθε Χριστιανός συνδέεται με μια εκκλησία με τέτοιο τρόπο ώστε οι ηγέτες της να τον γνωρίζουν και να είναι γνωστοί σε αυτόν· και δεύτερον, ότι αυτοί οι ηγέτες είναι έτοιμοι να υπηρετήσουν τη σωματική θεραπεία των μελών με πίστη, σύμφωνα με τους θεσμούς που όρισε ο Θεός για την εκκλησία.

Αν τώρα στραφούμε ξανά στον άλλο θεσμό, της επιθέσεως των χειρών στους ασθενείς, όπως αναφέρεται στο Κατά Μάρκον 16, θα δούμε ότι τα συμπραζόμενα υποδηλώνουν πως αυτός ο θεσμός προορίζεται να συνδυαστεί με το κήρυγμα του Ευαγγελίου στους μη προσηλυτισμένους —

επομένως, η κύρια χρήση της είναι για όσους δεν έχουν ακόμη προσηλυτιστεί ή έχουν πρόσφατα ασπαστεί την πίστη.

Καταλήγουμε σε αυτό το συμπέρασμα από το γεγονός ότι αυτή, όπως και τα άλλα υπερφυσικά σημεία που όρισε ο Ιησούς, ακολουθεί αμέσως μετά την εντολή Του να ευαγγελιστεί ολόκληρος ο κόσμος, όπως δόθηκε στους μαθητές Του στο Κατά Μαρκον 16:15-17:

« 15Μετά τους είπε: «Πορευθείτε σ' ολόκληρο τον κόσμο και διακηρύξτε το χαρμόσυνο μήνυμα σ' όλη την κτίση. 16Όποιος πιστέψει και βαπτιστεί θα σωθεί· όποιος δεν πιστέψει θα καταδικαστεί. 17Να και τα θαύματα που θα κάνουν όποιοι πιστέψουν...»

Στη συνέχεια, ο Ιησούς προχωρεί αμέσως στο να απαριθμήσει τα πέντε υπερφυσικά σημεία, καταλήγοντας με τη θεραπεία των ασθενών μέσω της επιθέσεως των χειρών. Αυτό υποδηλώνει ότι καθένα από αυτά τα υπερφυσικά σημεία, συμπεριλαμβανομένης της θεραπείας των ασθενών, προορίζεται από τον Θεό να μαρτυρήσει για την θεία αλήθεια και εξουσία του μηνύματος του Ευαγγελίου σε τόπους όπου αυτό το μήνυμα δεν έχει προηγουμένως ακουστεί.

Αυτό συμφωνεί με την αφήγηση της ευαγγελικής δραστηριότητας των μαθητών με την οποία ολοκληρώνεται το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο—δηλαδή, στο κατά Μάρκον 16:20:

«Οι μαθητές τότε έφυγαν και έφεραν το χριστιανικό μήνυμα παντού· κι ο Κύριος συνεργούσε μαζί τους κι επιβεβαίωνε το κήρυγμά τους με τα θαύματα που το συνόδευαν. Αμήν.»

Αυτό δείχνει ότι ο κύριος σκοπός αυτών των υπερφυσικών σημείων — συμπεριλαμβανομένης της θεραπείας των ασθενών μέσω της επιθέσεως των χειρών — είναι να επιβεβαιώσει την αλήθεια του ευαγγελικού μηνύματος ανάμεσα σε ανθρώπους που δεν το είχαν δεχθεί. Φαίνεται λοιπόν καθαρά ότι η μέθοδος της διακονίας προς τους ασθενείς με την επίθεση των χειρών στο όνομα του Ιησού προορίζεται κυρίως όχι για τους καθιερωμένους Χριστιανούς που είναι μέλη εκκλησιών, αλλά μάλλον για τους αμετάπιστους ή για εκείνους που μόλις έχουν έρθει στην πίστη.

Με ποιον τρόπο θα έρθει η θεραπεία ως αποτέλεσμα της επιθέσεως των χειρών; Η Γραφή δεν δίνει καμία ακριβή ή

λεπτομερή απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Ο Ιησούς λέει απλώς: «θα βάζουν τα χέρια τους πάνω σε αρρώστους και θα τους θεραπεύουν». Αντί για τη φράση «θα τους θεραπεύουν», θα μπορούσαμε να μεταφράσουμε εναλλακτικά: «θα γίνουν καλά» ή πιο απλά ακόμη, «θα είναι καλά».

Με αυτά τα λόγια του Ιησού, δύο πράγματα παραμένουν μέσα στην κυριαρχία του Θεού: ο ακριβής τρόπος με τον οποίο θα εκδηλωθεί η θεραπεία και η ακριβής διάρκεια χρόνου που θα χρειαστεί η διαδικασία της θεραπείας. Παράλληλα με αυτό μπορούμε να θέσουμε τα λόγια του Παύλου στην Α' Κορινθίους 12:6:

«υπάρχουν και διαιρέσεις ενεργημάτων, ο Θεός όμως είναι ο ίδιος, που ενεργεί τα πάντα μέσα σε όλους.»

Στο ζήτημα αυτό της επιθέσεως των χειρών στους ασθενείς, υπάρχουν αυτό που ο Παύλος αποκαλεί «διαιρέσεις ενεργημάτων». Δηλαδή, η διαδικασία της θεραπείας δεν λειτουργεί πάντοτε με τον ίδιο τρόπο κάθε φορά.

Σε μία περίπτωση, η επίθεση των χειρών μπορεί να είναι ο αγωγός μέσω του οποίου λειτουργεί το υπερφυσικό χάρισμα της θεραπείας. Σε μια τέτοια περίπτωση, το πρόσωπο που επιθέτει τα χέρια με αυτή την πράξη μεταδίδει την υπερφυσική θεραπευτική δύναμη του Θεού στο σώμα εκείνου επάνω στον οποίο επιτίθενται τα χέρια· και πολύ συχνά αυτό το δεύτερο πρόσωπο αισθάνεται πραγματικά μέσα στο ίδιο του το σώμα την υπερφυσική δύναμη του Θεού.

Σταδιακή Διαδικασία;

Άλλες φορές, όμως, δεν υπάρχει καμία αίσθηση δυνάμεως, αλλά η επίθεση των χειρών είναι απλώς μια πράξη γυμνής πίστης και υπακοής στον Λόγο του Θεού. Παρ' όλα αυτά, εάν υπάρχει γνήσια πίστη, η θεραπεία θα ακολουθήσει, ακόμη κι αν δεν υπάρξει καμία δραματική ή υπερφυσική εμπειρία.

Και πάλι, ο Χριστός δεν καθορίζει τη διάρκεια χρόνου που θα χρειαστεί η διαδικασία της θεραπείας. Μερικές φορές η πλήρης θεραπεία λαμβάνεται αμέσως, μόλις επιτεθούν τα χέρια στον ασθενή. Άλλες φορές, όμως, η θεραπεία έρχεται μόνο ως μια σταδιακή διαδικασία. Σε αυτή την τελευταία περίπτωση είναι εξαιρετικά σημαντικό το άτομο που ζητά θεραπεία να συνεχίσει να ασκεί ενεργή πίστη έως ότου ολοκληρωθεί η διαδικασία της θεραπείας.

«Το Άγιο Πνεύμα ξέρει τον δρόμο,
γιατί Αυτός είναι που χάραξε τον
χάρτη.»

Derek Prince

derekprince.com/el/resources

Cut here to use as a bookmark